

Sáhl jsem po kartě zobrazující dvě postavy, které si vyměňovaly zboží a stály při tom pod rozvinutým svitkem. Můj lid nezapisuje na svitky kouzla nebo vzkazy. Zapisuje na ně dohody.

„Vrať se domů,“ řekla matka a její hlas zněl spíš prosebně než rozkazovačně. „Vrať se k nám. Tvůj otec je teď mág vladař. Magický zatykač na tebe zrušil.“

„Škoda, že se o tom nezmínil před lordem mágem, který se mě právě pokusil zabít.“

Matčín přízrak neodpověděl. Nemohl, pochopitelně. O tomto posledním útoku na můj život neměla matka tušení. Navíc toho chlapíka najali spíš daromanští spiklenci než můj lid.

„Vrať se ke mně,“ zopakovala Bene'maat. „I když se mi nepodaří obnovit tvé magické schopnosti, pořád ti mohu poskytnout domov.“

Domov. Takové zvláštní slovo. Nebyl jsem si jistý, jestli vůbec ještě chápu jeho význam.

„Sledovala jsem tě v křišťálové kouli, jak jen jsem mohla, i když bylo nesmírně těžké tě vystopovat,“ pravila Bene'maat. „Ne, nešpehovala jsem tě, přísahám, jen jsem tě musela občas vidět, matčínýma očima, ne abych tě hodnotila jako Shalla a ostatní.“ V oparu za ní se vytvářely obrazy a zase mizely, vykreslení událostí v mém životě od doby, kdy jsem opustil svou vlast. Výjevy násilí, pronásledování, mě, jak sedím osamocen po boji a vypadám mnohem zničenější, než jsem si pamatoval.

„Statečná tvář, kterou nastavuješ svému okolí, role podvodníka, kterou jsi na sebe vzal, to nejsi ty, Kellene. Nebyl jsi stvořen pro takový život. Nejsi šťastný.“

Šťastný? Za poslední tři roky jsem čelil všem možným mágům, žoldákům a příšerám tohoto kontinentu. Všechny jsem přežil. Přitom jsem mimochodem zachránil pár slušných lidí. Nestačilo to? To jsem měl být ke všemu ještě šťastný?

Matčiny prsty se napjaly a mířily teď na mě. Oči měla plné zoufalé naděje. „Vrať se domů, synáčku.“

Karta v mé ruce ztěžkla. S mrazením v zádech jsem se sehnul a posbíral všechny karty, než se některá z nich stačila rozzářit, vznést se do vzduchu nebo nějak jinak upoutat mou pozornost. Zamíchal jsem je všechny dohromady a tím jsem úplně zrušil kruh a ukončil kouzlo. Karty vybledly a zase se zploštily a svět kolem mě ožil.

Sbohem, mami.

„Hni sebou, divotvůrce,“ ozval se Cobb.

Uslyšel jsem za zády kroky šerifů s prsty na spouštích kuší. Zdálo se, že karty, jež před chvilkou létaly všude kolem a které jsem teď držel v ruce, je vůbec nezajímaly, snad si jich dokonce ani nevšimli, Pomyslel jsem si, že pro ně to trvalo sotva vteřinu a celá událost se odehrála výhradně v mé mysli.

„Hej,“ zakňoural Reichis. „Proč jsi mě sem hodil?“

„Promiň,“ řekl jsem současně jemu i šerifovi a schoval matčiny podivné zvěstovací karty do kapsy. Sebral jsem kočkoveverčáka a usadil jsem si ho zpátky na rameno. „Pospěšme si. Je načase, aby nás Toriana Libri zase zavřela.“

Šerifové se zasmáli a všichni jsme pokračovali v pochodu do paláce.

„Víš, kde jsi s tou poručicí udělal chybu?“ zajímal se Reichis.